

[Finansministeren.]

Er man enig heri, må man tillige erkende, at selskabets formuestigningsafgift ikke „er opgjort efter andre principper end eengangsskattelovens“, for at citere det ærede medlem hr. Aksel Møllers oprindelige indlæg, hvadenten opgørelsen af maskinkapitalen pr. 1. juni 1939 er korrekt eller ej. Løvrigt synes eengangsskattelovens henvisning til statsskattelovens § 14, nr. 4, hvorefter maskiner og inventar skal ansættes efter salgsværdien, således at forsikringssummen skal være vejledende herfor, at udgøre al den hjemmel, det ærede medlem kan ønske sig. Forsikringssummen androg nemlig 6 065 000 kr.

Hermed er man nået til en fuldstændig imødegåelse af det ærede medlems kritik i den form, hvorunder den oprindelig fremsattes. Imidlertid skal jeg for en fuldstændigheds skyld gerne tillige tage stilling til det spørgsmål, der for det ærede medlem herefter bliver tilbage, nemlig dette: Indeholdt faktisk skattedirektoratets oftomtaltede godkendelse af selskabets maskinkapital pr. 1. juni 1939 til 4 866 800 kr. en uhjemlet begunstigelse af selskabet, der ikke alene er kommet selskabet til gode de følgende år ved de ordinære indkomstan sættelser, men tillige har haft for selskabet gunstige konsekvenser ved formuestigningsafgiftens beregning?

Hertil er at bemærke, at man ved JAF's indførelse i de indkomstskattepligtige selskabers kreds af den tidligere anførte grund stod overfor nødvendigheden af at fastsætte selskabets maskinkapital. Såvel fra selskabets som fra skattedirektoratets side mente man det — og efter mit skøn med rette — ugørligt at opløse hele JAF's kæmpe mæssige beholdning af maskiner og inventar i de enkelte bestanddele og for alles vedkommende nøje konstatere, hvornår disse enkelte bestanddele var anskaffet og til hvilken pris, for herigennem yderligere at nå til, hvor meget der ville have været afskrevet på disse enkelte bestanddele, såfremt JAF bestandig havde været indkomstskattepligtig, og for endelig af de samlede restbeløb at danne maskinkapitalen. I stedet fulgte man denne omstændelige fremgangsmåde i det omfang, dette praktisk lod sig gøre, og accepterede for restbeholdningens vedkommende en sagkyndig vurdering, og det er denne kombination i fremgangsmåden, der førte til beløbet 4 866 800 kr. At der ikke uden videre kan antages at ligge en begunstigelse heri, fremgår af den omstændighed, at de samme aktiver på samme tidspunkt var

forsikret for 6 065 000 kr. Og spørger man også her om hjemmelen hertil, kan ganske vist ingen anden hjemmel end en rent praktisk, acceptabel ordning, baseret på forholdets natur, påberåbes, men på den anden side kan ingen udtrykkelig modsat hjemmel, omfattende forhold som det anførte, siges at være tilsidesat.

Det ærede medlem hr. Axel Sørensen berørte spørgsmålet om muligheden for en forhøjelse af børnefradragene, eventuelt således at børnefradragene blev indrømmet også for børn mellem 15 og 18 år.

Reglerne om børnefradragene indeholdes jo nu i de årlige ligningslove og er for skatteåret 1949—50 vedtaget her i rigsdagen ved ligningsloven af 22. december 1948. Reglerne om børnefradragene blev fra og med skatteåret 1946—47 overført fra udskrivningslovene til de årlige ligningslove. Dette skyldtes ønsket om dels at placere disse bestemmelser i sammenhæng med de nye regler om hustrufradraget, dels at få forslag herom fremsat på et så tidligt tidspunkt, at eventuel gennemførelse kan ske, inden ligningen for vedkommende skatteår påbegyndes.

Det er ganske givet ikke heldigt — jeg tror, det ærede medlem som sagkyndig på dette felt kan tale med derom —, om man nu skulle ændre de lovbestemmelser herom, som rigsdagen nylig har vedtaget. Det vil i hvert fald f. eks. for Københavns kommune medføre et alvorligt afbræk i tilrettelæggelsen af hele arbejdet, såfremt børnefradragenes størrelse skulle stå hen i det uvisse, indtil udskrivningsloven for 1949—50 er endeligt vedtaget. Hvad særlig angår spørgsmålet om eventuelt at give børnefradrag også for børn mellem 15 og 18 år, skal jeg bemærke, at en gennemførelse heraf for det kommende skatteår formentlig vil være praktisk uigennemførlig. Bortset fra andre spørgsmål, som måtte overvejes i forbindelse hermed, og som jo utallige gange har været drøftet i rigsdagens skatteudvalg, kan det formentlig slås fast, at børnefradrag for de 15—18-årige kun vil kunne indrømmes for de børn, der ikke har midler til at bekoste deres eget underhold; det er jo også en betingelse for at indrømme børnefradrag for børn under 15 år. En undersøgelse af dette forhold vil frembyde så store vanskeligheder, at skatteberegningsarbejdet formentlig ikke vil kunne gennemføres rettidigt.

Spørgsmålet om, hvorvidt man i en kommende skattelovgivning skal bevare ordningen med børnefradrag eller overgå til børnetilskud, er som bekendt under overvejelse, og det ville efter min opfattelse være lidet heldigt, om man nu optog spørgs-